

Siedma veľkonočná nedeľa rok B

16. máj 21

Jn 17, 11b – 19

Milé sestry a bratia a v Kristovi

Na záver veľkonočného obdobia nás cirkev chce povzbudiť na ceste viery slovami Jánovho evanjelia - Ježišovou rozlúčkovou rečou. Ježiš v nej zdôrazňuje potrebu spoločenstva kresťanov – chce, aby sme jeho samotného (Ježiša) nanovo objavili – cez spoločenstvo veriacich, v spoločenstve druhých, s inými, v službe svojim bližným. Aj prvé čítanie zo skutkov apoštolov podčiarklo význam cirkvi, spoločenstva – hovorilo o doplnení zboru apoštolov o učeníka Mateja - náhradníka za Judáša.

Čím sa nám tieto texty prihovárajú? Niekedy bývame ponorení do vlastných problémov, máme pocit, že starosti nám neumožňujú prílišný záujem o druhých. Hovoríme, že každý má dosť svojich starostí, nech sa každý stará sám o seba. Takto ospravedľujeme svoj väčší či menší egoizmus, takto aj odsúvame bokom Ježišovu výzvu k spoločenstvu. V živote ale veci nefungujú prvoplánovo, všetko býva zložitejšie. Samotná cesta k šťastiu, k spokojnosti tiež nikdy nevedie cez skratku, ktorou obídeme svojich bližných – ale naopak: aj keď to býva namáhavé, vedie práve cez nich. Obrazne povedané dvere ku šťastiu sa neotvárajú smerom k nám (hocako násilne sa o to budeme pokúšať), ale práve naopak: smerom von – smerom k druhým: tam, kde vieme vyjsť sami zo seba, kde sa vieme otvoriť pre druhých, pre život samotný.

Napokon niečo podobné platí aj pri poznávaní sveta okolo nás. Seba samého nemôžeme oddeliť od sveta, ktorý chceme poznať. V poznaní sme vždy obsiahnutí, zahrnutí aj my samotní. A naopak. Cez poznanie sveta okolo nás poznávame aj seba samých. Skutočné poznanie nie je len pasívne vnímanie, je potrebné, aby sme sa pritom aj my samotní stávali sami sebou, cez svet, okolie získavame aj seba samotného, stávame sa sami sebou. A to sa pretavuje aj do postojov, do skutkov. Preto ani ako kresťania nemôžeme žiť izolovane – dokonca ani v kláštore, či v pustovni nie.

Dnes nás Ježiš vyzýva, aby sme sa stávali kresťanmi cez druhých. Nie nejako aktivisticky, robením dobrých skutkov akoby na objednávku, násilne, čím môžeme otráviť aj tých, ktorým chceme pomôcť. Ak by sme vnímali v druhom len objekt dobrých skutkov, nie ich samotných – potom sa naša dobročinnosť nestretne so svojim cieľom. K nemu vedie cesta skôr cez otvorenie sa pre druhého. Nájdenie si času pre druhého, vypočutie – tam, kde druhého vnímame aj s jeho radosťami a starosťami – býva niekedy viac, ako samotný dobrý skutok.

Spomínal som viackrát, že Jánovo evanjelium, evanjelium ktoré čítame práve vo veľkonočnom období, nás vedie k oslave stvorenia, ktoré toto evanjelium spomína v súvislosti s Ježišom už na svojom začiatku, v tzv. prológu. Svet sa stáva našim svetom tam, kde cez vieru, cez otvorenie sa životu chápeme význam konkrétneho sveta okolo nás, času, ktorý žijeme. Dnešné evanjelium pripomínalo dvojznačný postoj nás kresťanov k svetu. Svet samotný nemáme ani zbožšťovať, splynúť s ním, ale nemáme mať ani netečný odstup od sveta. K svetu podľa evanjelia získavame vzťah cez Ježiša, cez Boha. Ježiš je cesta, pravda, ktorá nám umožňuje vo svete vidieť božie stvorenie, ktoré chceme zveľadiť. Nielen využiť, či zneužiť pre svoj vlastný prospech.

O týždeň budeme sláviť Zoslanie Ducha, budeme si pripomínať pomoc, ktorú vnímame cez vieru. Ved' nakoniec platí: „Blahoslavení čo nevideli, ale napriek tomu veria.“ Prosme aby sme aj my mali cez svoj život, cez svoje vzťahy účasť na tomto dare Ducha, aby aj cez nás mohol Boh tento svet posväcovať.

Viliam Arbet